

на чаршията в Сливен, като потапя читателя в атмосферата на някогашния пазарски живот. Ето какво разказва той за Кършевата, Чаушевата и Керменлиевата маази, най-големите в Сливен: "Маазите имаха на едната стена-вдясно, вляво или точно насреща двуетажна скеля, там стояха бъчвите с коняк, ром, амер, мастика и мента, встрани два големи цариградски кюпа за шарлан и зехтин, боядисани в бяло, чували с ориз, дъсчени каси с батумска газ, денкове с хартия, каци с маслини, по рафтовете стъклени кюпове, спасовска захар, пийнир, и небетшекер, понататък малки чували с бахар и каранфил, до входната врата - тенекии с катран, бъчва с петмез, по-горе големи конуси захар. Цялата мааза се залива от миризмата на кимион и канела, на индийски орехчета, на камфорово масло в твърдо състояние, зеленикав гиритски сапун, хайвер на далаци. От немного високия таван, се провисваха лоени свещи, рафия за връзване на лозята, въжета, суджуци, пастърма, стъклени алтъ-патлаци, пълни с коняк, няколко рекламни тъбла на италиански, френски, руски език, верига за биволи."⁴

По данни на Атанас Николов Сливен е пазарен център на Котленска, Сливенска и половината от селата на Новозагорска околия, както и на част от селата на Еленска околия⁵. В писмо до областния директор на Бургас, сливенският кмет Кожухаров пише: „На тия пазари се изнасят почти всички произведения в селото - храни, птици, яйца, масло, зеленчуци, плодове, коне, добитък. Те оживяват града, понеже поддържат пълна обмяна на занаятчийското ни производство и добитък“.⁶

Пътищата, по които Сливен се свързва с останалите населени места, са в крайно лошо състояние, което е и една от основните причини за бавното разрастването на пазара в града. Единствено шосето Сливен - Ямбол е в завършен вид. По останалите направления Сливен се свързва с околностите по най - примитивен начин, чрез мулета и коне. Недовършени са шосетата Сливен - Ичера, Сливен - Бинкос, Сливен - Стара река.⁷

Липсата на железопътна линия за дълъг период от време пречи на икономическото развитие на града. С откриването на ж.п. линията Сливен - Зимница на 26 май 1907 г. се откриват по-големи възможности за превръщането на Сливен в търговски и индустриален център.⁸

В края на XIX и началото на XX в. основен поминък на населението е селското стопанство, като водещо производство е земеделието. Със земеделие и скотовъдство се занимават около 90% от населението. Развива се предимно зърнопроизводството - пшеница, лимец, ръж, просо, овес. Лозарството и зеленчукопро-